

mig, at vi ikke skulde være mindre billige imod Seminarlærerne end imod Universitetslærerne, og da vi i Nar have været saa billige imod disse, lad os saa ogsaa vise vor Uparthidighed ved ikke at tage Standskenssyn; lidt mere eller lidt mindre Bærdom maa ikke gjøre Forskiel hos os med Hensyn til dette Punkt. Jeg vil altsaa anbefale, at man giver dette lille Tilskud til de ikke saa Personer — det er jo elleve Personer — blandt hvilke disse 1,000 Rd. skulde deles. Det var vanskeligt at komme til dette Resultat, idet En vilde bevilge 600, en Anden 700 og en Tredie 800 Rd., men vi endte med 1,000 Rd., og derved spare vi jo endda ca. et Par Hundrede Rd. af det Beløb, som den høitærede Minister havde foreslaet. Naar vi tage det som en ren og bar Billighedssag, tror jeg virkelig, at vi hverken skade Statskassen, os selv, eller vor Stilling for Fremtiden ved at gaa ind paa dette Forslag. Der er et andet Forslag, hvorved Thinget viser en stor Kumbhaandethed, hvis det følger Udvalget, det er nemlig Forslaget under Nr. 8; men man kan jo undlade at stemme for dette Forslag, og man taber da ikke Noget ved at stemme for Forslaget vedrørende Seminarlærerne. — Om Forslaget under Nr. 8 ønsker jeg yderligere at sige et Par Ord. Jeg har ikke kunnet være med til at stille det, og jeg skal tillade mig at sige, hvorledes jeg har opfattet denne Sag. For kort Tid siden — jeg erindrer ikke nøie Narstallet, men det var, efter at vi havde faaet den nuværende Conseilspresident — opstod der Tvivl om, hvorvidt vi virkelig skulde behøve 7 Ministergager, og jeg stillede da et Forslag, der gik ud paa, at man skulde spare den ene. Thinget fandt imidlertid ikke, det var værd at gaa ind derpaa, fordi den ærede Minister, efter hvad der blev oplyst, havde et overordentlig besværligt Overv. Jeg kan huske, at den daværende Finantsminister, det nuværende Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Jønger), oplyste, hvor besværlig en Post det var — jeg blev ganske forbauset over, at jeg ikke kunde begribe, hvor besværligt dette Arbejde var — og det var da en Selvfølge, at Thinget gik ind paa at bevilge disse Penge. I det sidste Finantslovsforslag var der opført 7 Ministergager, men i Slutningen af forrige Samling — jeg tror, det var Dagen, før vi bleve hjemsendte — blev der udnævnt en ny Minister. Der var den Gang ikke Leilighed til at tale om Gage og Ikke-Gage, men jeg erindrer ikke at have set, at der paa Tillægsbevillingen er stillet noget Forlangende om Løn for en ny Minister. Udvalget har i sin Betænkning under Nr. 29 set lidt hen til, hvad der dengang foregik, idet det deri hedder: „Naar Udvalget undlader at gjøre Indstilling med Hensyn til Fravigelsen af den i de senere Nar bestaaende Ordning af Bestyrelsen af de tvende Forsvarsministerier, hvorefter de ledes af een Minister, maa dette ikke fra Hvertallets Side betragtes som en Godkjendelse af den skete Foran-

dring, for hvilken ingen Begrundelse foreligger.“ Man ser altsaa, at dette dog har været Gjenstand for Overveielse i Udvalget, men man var ikke paa det Rene med, hvorledes det hang sammen. Nogle Medlemmer af Udvalget troede, at man havde glemt at forlange en Gage. Det troede jeg ikke, men jeg troede, man vilde forgylde den bitre Pille, men havde budt Rigsdagen — jeg siger Rigsdagen og ikke Folkethinget, hvilket man jo byder saa mange bitre Piller uden Forgylbning — idet man havde udnævnt en ny Minister. For imidlertid at komme til Bisshed om, hvorledes Sagen forholbt sig, skrev Udvalget til Ministeriet og spurgte om, af hvilken Grund man kun havde forlangt Løn til 7 af de 8 Ministre. Derpaa fik vi som Soar en Skrivelse fra den ærede Conseilspresident, hvori det blandt Andet hedder, at han ikke skal undlade at meddele, at, da der kun var optaget 7 Ministergager paa Finantsloven for indværende Finantsaar, og da jeg — det er Conseilspresidenten, der taler — da Forholdene gjorde Ansættelsen af en særlig Minister for Marinen tilraadelig, var villig til foreløbig at fungere uden Løn, er der ikke begjæret nogen Løn for den 8de Minister. Det er nu altsaa denne Ansættelse af en ny Forsvarsminister, der var tilraadelig for det nuværende Ministeriums Bestaaen, man vil støtte, for at Ministeriet ikke skal komme i nogen Slags Forlegenhed i denne Henseende; jeg siger: „man“, maaske det dog ikke er alle Forslagsstillerne. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Initiativet i hele denne Sag er taget af en Mand, som er en Ven af, at der er to Forsvarsministre, det er et æret Medlem her i Thinget. (Ordføreren: Det er ikke nsiagtigt!) Det er aldeles nsiagtigt; den Første, som har nævnet dette Forslag, er et æret Medlem, der stemte imod Adressen til Kongen, hvilket vi kunne faae at høre af det ærede Medlem selv, hvis han vil give noget Bidrag til denne Sags Belysning. Det ærede Medlem har her faaet sin Krig frem, og det er meget smiltd, at han har faaet Udvalgets Flertal med sig til at styrke den Stilling, der nu indtages, nemlig at der er to Forsvarsministre. Jeg opfatter nemlig Sagen saaledes, at Forslaget vil blive til Bestyrkelse derfor, men jeg har tvøet, at man burde gaa den anden Vej, og at denne vilde være mere sædvanlig. Da Udvalgets ærede Ordfører ved en anden Leilighed har udtalt, at han, da han ansaa denne Forholdsregel med to Forsvarsministre for kun at være en foreløbig, midlertidig Foranstaltning, har havt Gaab om, at man igjen skulde vende tilbage til een Forsvarsminister, og da det af Skrivelsen fra den ærede Conseilspresident ses, at han kun foreløbig er villig til at tjene uden Løn, forekommer det mig, at man kunde have ventet, indtil Ministeriet havde forlangt at faae denne Løn til en Minister. Jeg synes, det var meget smiltd af den ærede Minister, at han gjorde — det Slag